

РЕШЕНИЕ

№ 3013

гр. София, 04.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 20.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Любомира Апостолова, като разгледа дело номер **10480** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно – процесуалния кодекс във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на Г. Й. И., ЕГН: [ЕГН], с постоянен и настоящ адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4 срещу Национална агенция по приходите, с адрес: [населено място], [улица], представлявана от Р. С.- Изпълнителен директор, с правно основание чл. 1 във вр. с чл. 4 от ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 3 214.82 лв. в резултат на отменен като незаконосъобразен Ревизионен акт /РА/ № Р-04000419005503-091-001/07.04.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП [населено място]. Претендираното обезщетение е за платено адвокатско възнаграждение във връзка с депозирано възражение срещу ревизионния доклад и обжалване на ревизионния акт по административен ред. Ревизионният акт е отменен с Решение №110/28.04.2021г., постановено по административно дело № 418/2020 г. по описа на Административен съд – [населено място], влязло в сила на 26.05.2021 г.

В исковата молба се твърди, че причинените имуществени вреди, се изразяват в заплатени адвокатски възнаграждения за правно съдействие, представителство и защита в общ размер на 3 214.82 лв. с ДДС /три хиляди двеста и четиринадесет лева и 82 стотинки/, от които 1 607.41 лв. с ДДС /хиляда шестстотин и седем лева и 41 стотинки/, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне на

възражение срещу РД № Р-04000419005503-092-001/17.01.2020 г. и 607.41 лв. с ДДС /хиляда шестстотин и седем лева и 41 стотинки/, представляващи заплатено възнаграждение за изготвяне на жалба срещу РА № Р-04000419005503-091-001/07.04.2020 г. до Директор на Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП [населено място]. Подробни съображения в депозираната искова молба.

В съдебно заседание, ищецът редовно уведомен не се явява, представлява се от адв. И., която моли съда да уважи предявената искова молба по съображенията, изложени в нея. Претендира сторените по делото разноски и адвокатско възнаграждение, съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК вр. чл. 144 от АПК.

Препис от исквата молба е връчен на ответника за отговор. В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК, е постъпил отговор от Национална агенция по приходите, в който се излага становище за допустимост на исквата претенция, като същата се счита за неоснователна и недоказана, като подробни съображения в тази насока са изложени в депозирания отговор.

В съдебно заседание, ответникът – Национална агенция по приходите, редовно уведомен се представлява от главен юрисконсулт Н., която моли съда да отхвърли предявената искова молба, като неоснователна и недоказана по съображения, подробно изложени в депозирания по делото отговор по исквата молба. Претендира юрисконсултско възнаграждение с представения отговор по исквата молба. Отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор А., отправя изявление, че предоставя на съда преценка относно основателността или неоснователността на подадената искова молба.

Административен съд София – град (АССГ), след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, че срещу Г. Й. И. е било образувано ревизионно производство, завършило с издаването на РА № Р-04000419005503-091-001/07.04.2020г. от органи по приходите, ТД на НАП [населено място], с който на ищеца са установени задължения по ЗДДФЛ – свободни професии, граждански договори и др. за данъчен период от 01.01.2009 г. до 31.12.2009 г. – главница в размер на 13 492.70 лв. и лихва за просрочие в размер на 13 680.22 лв.

В хода на ревизионното производство е издаден РД № Р-04000419005503-092-001/17.01.2020 г. В срока по чл. 117 от ДОПК, от страна на ревизираното лице, чрез упълномощен адвокат е депозирано Възражение с вх. № 7464/27.03.2020 г. /л.32-35, л.29-31/. Възражението е прието за неоснователно и е издаден ревизионен акт.

Издаденият РА е оспорен по административен ред с жалба вх. № 9119/21.04.2020 г. С Решение № 112/25.06.2020 г. на Директор на Дирекция ОДОП, [населено място], обжалваният РА е потвърден /л.42-47/. С Решение № 110/28.04.2021 г., постановено по адм. дело № 418/2020 г. по описа на Административен съд – [населено място], РА е отменен като незаконосъобразен. Съдебното решение е влязло в сила на 26.05.2021 г. /л.63-64/.

Към депозираната искова молба са представени следните писмени доказателства: Договор за представителство и правна защита от 25.02.2020 г., сключен между Г. Й. И. и Адвокатско дружество „Г., Т. и съдружници“ /л.29-31/; Фактура №0..6299/04.03.2020г. с основание за плащане: възнаграждение по т. 4.1.1 на договор от 25.02.2020 г. /възражение срещу РД/ със заплатена сума в размер на 1 607.41 лв. с

ДДС, ведно с банково извлечение; Фактура №0...6378/23.04.2020г. с основание за плащане: възнаграждение по т. 4.1.3 на договор от 25.02.2020г., във връзка с жалба срещу РА № Р-04000419005503-091-001/07.04.2020 г., ведно с банково извлечение за сумата в размер на 1 607.41 лв. /л.49-56/.

При така установената фактическа обстановка, съдът прие следните правни изводи:

Исковата молба е предявена в петгодишния давностен срок от влизане в сила на Решение №110/28.04.2021 г., постановено по адм. дело № 418/2020 г. по описа на Административен съд [населено място], влязло в сила на 26.05.2021 г., с което е отменен РА № Р-04000419005503-091-001/07.04.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП-гр. В. Т.. Исковата молба е предявена от легитимиран субект – адресат на отменения ревизионен акт, вследствие на който се претендират обезщетения за претърпени имуществени вреди, представляващи заплатени адвокатски възнаграждения за правно съдействие, представителство и защита, и при наличие на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима по смисъла на чл. 204, ал. 1 вр.чл.203 от АПК, и разгледана по същество е основателна.

Съобразно установените в чл. 19 от Закон за Националната агенция за приходите правила, агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им. Обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия може да бъдат претендирани след тяхната отмяна. Когато вредите са причинени от нищожен акт на органите или служителите на НАП или от тяхно незаконно действие или бездействие, нищожността на акта, съответно незаконосъобразността на действието или бездействието, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Отговорността на НАП обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в ЗОДОВ.

Съгласно разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. Следователно за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под „пряка и непосредствена“ - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл. 203 от АПК, във вр. с чл. 1 от ЗОДОВ.

В случая по делото е установена първата предпоставка – незаконосъобразен ревизионен акт, с който на основание чл. 19, ал. 2 от ДОПК е ангажирана отговорността на ищеца за задължения по Данък върху доходите на физически лица – свободни професии, граждански договори и др. за данъчен период от 01.01.2009 г. до 31.12.2009 г. в общ размер на 13 492.70 лв. и начислена лихва за просрочие в размер

на 13 680.22 лв., и който е ревизионен акт е отменен с влязъл в сила съдебен акт. Следователно ищецът е доказал наличието на незаконосъобразен акт, издаден от административен орган, при изпълнение на административна дейност по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

При това положение, съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен ревизионен акт.

По отношение на предявения иск за обезщетяване на вредите, представляващи разходи за адвокатско възнаграждение, настоящият съдебен състав намира, че са налице и останалите предпоставки – причинени на ищеца имуществени вреди и причинно - следствена връзка между претърпените вреди и отменения ревизионен акт. Съдът възприема тезата на ищеца, че са му причинени имуществени вреди, изразяващи се в разноски за правна защита и съдействие от адвокат, направени при обжалване на незаконосъобразен акт на администрацията. Изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната на административните актове представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ. По делото както се посочи по-горе са приети като доказателства: Договор за правна защита и съдействие от 25.02.2020 г., сключен между Г. Й. И. и Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“, Фактура № 0...6299/04.03.2020 г., с предмет: Възнаграждение по т. 4.1.1 от договор от 25.02.2020г., с приложено към нея платежно нареждане от ищеца за превод по банков път на сумата в размер на 1 607.41 лв.; Фактура № 0...6378/23.04.2020 г. с предмет: Възнаграждение по т. 4.1.3 на договор от 25.02.2020 г. във връзка с жалба срещу РА № Р-04000419005503-091-001/07.04.2020 г., с приложено към нея платежно нареждане от ищеца за превод по банков път на сумата в размер на 1 607.41 лв. От представените доказателства безспорно се установява договорена и заплатена правна помощ, осъществена в административното производство. От страна на упълномощеното Адвокатско дружество „Т., Т. и съдружници“, представлявано от адвокат М. Г. – Т. е изготвено Възражение по чл. 117, ал. 5 от ДОПК с вх. № 7464/27.03.2020 г. по описа на ТД на НАП – [населено място] /л.32-35/, както и жалба срещу издадения ревизионен акт до Директор на Дирекция ОДОП – [населено място] /л.36-41/. Жалбата е отхвърлена като неоснователна с Решение № 112/25.06.2020 г. на Директор на Дирекция ОДОП – [населено място] и ревизионният акт е потвърден /л.42-48/. Издаденият ревизионен акт е оспорен по съдебен ред, като с Решение № 110/28.04.2021 г., постановено по административно дело № 418/2020 г. по описа на Административен съд [населено място], същият е отменен като незаконосъобразен /л.63-64/.

При материален интерес в общ размер на 27 172.92 лв. /главница в размер на 13 492.70 лв. и начислена лихва в размер на 13 680.22 лв./ и значителен обем на доказателствата, договореното и платено адвокатско възнаграждение е в близък до минималния размер. Възнаграждението е платено, правната защита и съдействие е ефективно предоставена, предвид на което разходите са дължими и подлежат на възстановяване от страна на ответника. Налице са безспорни писмени доказателства за осъществена правна защита и съдействие и заплатено адвокатско възнаграждение в общ размер на 3 214.82 лв., от които 1 607.41 лв. с ДДС – заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне възражение срещу РД № Р-04000419005503-092-001/17.01.2020 г. и които 1 607.41 лв. с ДДС – заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне на жалба срещу РА № Р-04000419005503-091-001/07.04.2020 г. Съдът намира, че тези плащания се

намират в пряка и непосредствена връзка с горесцитираните РД и РА, отменен с Решение № 110/28.04.2021 г., постановено по административно дело № 418/2020 г. по описа на Административен съд [населено място], поради което същите се явяват вреда, по смисъла на чл. 1 от ЗОДОВ, която следва да се репарира по настоящия исков ред.

Това, че заплатените възнаграждения почиват на договорно основание /чл. 36, ал. 2 от Закон за адвокатурата/ не променя извода за наличие на пряка причинна връзка. Ангажирането на адвокат за правна защита е израз на нормалната грижа за собствени права и законни интереси, които се считат за накърнени, а възнаграждението за този адвокат е императивно дължимо на основание чл. 36 от Закона за адвокатурата, като същото следва да се уговори именно с договор. След като ищецът има право на адвокатска защита и същевременно дължи възнаграждение за нея, което следва да се уговори в договор, както и след като е платил дължимото, то той е разходвал средствата именно за да се защити по надлежния ред срещу незаконосъобразните актове. Ето защо, няма как връзката между заплатените адвокатски възнаграждения за защита, изразяващи се в изготвяне на възражение срещу РД и жалба срещу РА в административната фаза, отменен като незаконосъобразен със влязло в сила Решение № 110/28.04.2021 г., постановено по административно дело № 418/2020 г. по описа на Административен съд [населено място] да не е причинно - следствена. Въпреки незадължителността на осъществяваната защита по ДОПК, платените средства за нея подлежат на възстановяване, защото правото на защита, включващо и адвокатска такава, е основно право, което не може да се ограничава по никакъв начин, включително и под заплахата за невъзстановяване на заплатения адвокатски хонорар, въпреки успешния изход на оспорването.

В заключение, доказани са всички елементи на фактическия състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди.

От страна на ищеца е отправено искане за присъждане на разноски, съгласно представен списък на л. 91, с приложени доказателства – 10.00 лв. за заплатена държавна такса, 720.00 лв. за заплатено възнаграждение за предоставени правни услуги и процесуално представителство. Предвид изхода на спора искането е основателно. Съгласно нормата на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. От страна на ответника в съдебното производство е отправено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. По делото е проведено повече от едно съдебно заседание, във всяко от които е налице явяване на процесуалния представител на ищеца, освен това заплатеното възнаграждение е в близост до минимума, съгласно Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. С оглед изхода на делото, на ищеца, на основание чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ следва да бъдат присъдени разходи общо от 730.00 лв. /седемстотин и тридесет лева/, от които 10.00 лв. /десет лева/ за заплатена държавна такса и 720.00 лв. /седемстотин и двадесет лева/ за заплатено адвокатско възнаграждение за правна защита и представителство по административно дело № 10480/2021 г. по описа на АССГ.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд София – град,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите, с адрес: [населено място], [улица], представлявана от Р. С. – Изпълнителен директор на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ да заплати на Г. Й. И., ЕГН: [ЕГН], с постоянен и настоящ адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4 сума в размер на 3 214.82 лв. /три хиляди двеста и четиринадесет лева и 82 стотинки/, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяваща се в разноски за заплатени адвокатски възнаграждения, във връзка с изготвяне на възражение срещу РД № Р-04000419005503-092-001/17.01.2020 г., издаден от органи по приходи при ТД на НАП – [населено място] и изготвяне на жалба срещу РА № Р-04000419005503-091-001/07.04.2020 г., издаден от органи по приходи при ТД на НАП – [населено място], отменен като незаконосъобразен с Решение № 110/28.04.2021 г., постановено по адм. дело № 418/2020 г. по описа на Административен съд – [населено място].

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите с адрес [населено място], [улица], представлявана от Р. С. – Изпълнителен директор на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ да заплати на Г. Й. И., ЕГН: [ЕГН], с постоянен и настоящ адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4, чрез АД „Т., Т. и съдружници“, чрез адв. С. И., със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. В сумата от 730.00 лв. /седемстотин и тридесет лева/, разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: